

Boekverslag Scholieren.com

Bindi door Maria Mosterd

Kees van der Pol

Feitelijke gegevens over het boek

Gebruikte druk: 1e

Verschijningsdatum 1e druk: 10 juni 2009

Aantal bladzijden: 155

Uitgegeven door: Van Genneep Amsterdam

Beschrijving van de cover

Een overwegend oranje omslag met de afbeelding van een hand met tatoeages en een aantal armbanden.

Win

een weekend Breda met 3 vrienden en...

ontdek de leukste studentenstad van het zuiden!

KLIK HIER →

OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door: **NHTV** internationaal hoger onderwijs Breda

een weekend Breda met 3 vrienden en...
Ontdek de leukste stad van het zuiden!
OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:
NHTV Internationaal
hoger onderwijs
Breda

scholieren
.com

Genre aanduiding van het boek

“Bindi” is het vervolg op “Echte mannen eten geen kaas (2008) over de logevallen van Maria Mosterd met de loverboy Manou. Er is dus geen sprake van een roman, maar van “non-fictie. Niet elke school zal toestaan dat je non –fictie op je lijst zet. Vraag dus aan je docent of het goed is dat je dit boek op je lijst zet.

“Echte mannen... kaas” werd een bestseller: meer dan 200.000 exemplaren gingen over de toonbank.

De flaptekst

Na vier afschuwelijke jaren ontkomt Maria Mosterd op zestienjarige leeftijd aan de greep van haar loverboy Manou. Ze gaat naar India om in een project voor loverboyslachtoffers haar onafhankelijkheid terug te vinden. Maar in haar hoofd reist Manou mee.

Als ze in India uit het vliegtuig stapt, schrikt ze zich dood. Ze ziet alleen maar lelijke mannen met snorren en het stinkt er als een dierentuin die een week niet is uitgemest. Ze gaat wonen in de stad Trichy, waar ze zich tot haar eigen verbazing meteen thuis voelt. Elke dag gaat ze naar een weeshuis om met de kinderen te dansen en als ze het moeilijk heeft, praat ze met haar hondje Bindi. Ze wordt door haar begeleidster Liz voortdurend geconfronteerd met het gedrag dat Manou haar heeft aangeleerd. Veranderen is niet makkelijk, want die ‘dikke zwarte pad’ in haar hoofd laat zich niet zo maar weggagen. En wat zijn haar vooruitzichten als ze straks terug is in Nederland? Hoe voorkom je, als je geen toekomst hebt, dat je terugvalt in patronen van vroeger?

Bindi gaat verder waar Echte mannen eten geen kaas ophoudt. Een spannend, ontroerend en levendig geschreven verslag van een meisje dat weigert slachtoffer te blijven.

Structuur en/of verhaalopbouw

Het boek heeft drie getitelde delen:

I Naar India

II Terug in Nederland

III Opnieuw naar India

Aan het eerste deel gaan enkele dagboekfragmenten uit 2005 vooraf.

Na het derde deel komt er een fragment uit november 2008 dat de functie heeft

van een epiloog.

De drie delen staan in een chronologische volgorde. Ze geven het verslag van Maria's periode in India, waar ze een project volgt om van Manou af te komen.

Gebruikt perspectief

Maria Mosterd vertelt in de ik-vorm. Ze doet dat in de o.v.t. en is een achterafverteller. Ze vertelt heel direct wat ze in de jaren 2006-2008 heeft meegemaakt. Omdat ze weet wat er van haar terecht gekomen is in 2009, grijpt ze af en toe vooruit in de tijd. Ze beschrijft de periode van 16-18 jaar in haar leven.

De tijd van het verhaal

Het boek begint met dagboekfragmenten uit 2005 over de invloed die Manou heeft op Maria. Daarna wordt in deel I de Indiase reis beschreven. Deze periode loopt van april tot oktober 2006.

In deel II verblijft Maria weer in Nederland tot dat ze opnieuw naar India vertrekt. (oktober 2006-februari 2007)

Omdat ze haar achttiende verjaardag niet in Nederland wil vieren, gaat ze in februari 2007 weer voor een half jaar naar India. (deel III) Aan het einde van die periode is ze weer naar Nederland teruggekeerd. In de epiloog schrijft ze op maandag 24 november 2008 wat er allemaal van haar en de mensen om haar heen geworden is.

Grofweg beschrijft het boek dus de periode van eind 2005 naar eind 2008.

De plaats van handeling

Deel I en deel III spelen zich af in India. In deel I voornamelijk in de plaats Trichy. In deel III is dat een ander dorp in India. In deel II is er een Nederlands decor: nl. Deventer en Zwolle. In Zwolle woont de moeder van Maria; in Deventer zit ze in een Externe Inrichting.

Samenvatting van de inhoud

Het boek begint met enkele dagboekfragmenten uit 2005, waaruit duidelijk de afhankelijkheid van Maria ten opzichte van Manou wordt getoond. Ook schrijft ze over de haatliefde relatie met haar moeder.

I Naar India

Maria stapt uit het vliegtuig en merkt meteen dat India een vies land is met heel lelijke mannen (met snor!) Ze ondergaat een ware cultuurschok. Ze heeft Manou in haar hoofd meegenomen en moet nu in het project in India proberen los te komen van haar verleden. Met hem Ze zal volgens haar begeleidster Liz twee dingen moeten leren: ten eerste haar grenzen leren kennen en ten tweede leren een eigen mening te geven. Het valt in het begin helemaal niet mee. Als jonge vrouw valt ze op in het land met vieze bedelaars en enge mannen. Dat schrijft ze ook in een brief

naar haar broer Thomas. In een dagboekfragment van juni 2006 zegt ze blij dat ze een keer “nee” heeft durven zeggen tegen een man. (het was een rixsjabestuurder en ze spraken over een ritprijs) Voor het project moet ze werken op een schooltje en ze doet danslessen met gehandicapte kinderen.

Ze krijgt ook een klein wit hondje, dat ze Bindi noemt. Een Bindi is een zwarte stip op het voorhoofd van een vrouw in India. Tegen Bindi vertelt ze haar problemen en het lijkt net of hij heel goed luistert. Het is een soort therapeut voor haar. Ook met Liz kan ze in feite goed opschieten. Met de andere leiding is dat zeker minder het geval.

Ze gaat met Liz ook enkele dagen naar Sri Lanka, dat wel een veel mooier land is. Daar leert “ze nee zeggen” tegen een barkeeper. Op rondreis door Sri Lanka leert ze een leuke jongen kennen (Dinu) en ze lijkt verliefd op hem. Wanneer ze afscheid neemt, weet ze dat ze naar hem terug wil gaan.

Na zes maanden is de projectperiode voorbij en moet ze afscheid nemen van Liz en Bindi. Maria voelt zich zwaar “kut.”

II Terug in Nederland

Begin oktober 2006 keert ze terug. Op Schiphol ziet Maria Manou. Haar vriendin Loes heeft enkele keren tegen de wil van de leiding in contact via internet gehad. Het lijkt er dus op alsof ze de vlucht heeft doorgeseind. Ze gaat eerst met haar moeder mee naar huis en ontmoet daar haar broertjes. Ze ergert zich weer meteen aan haar moeder en heeft spijt van haar terugkeer. Daarna moet ze naar de inrichting in Twello. Daar zegt de leiding dat ze last heeft van een PTSS (post traumatisch stress syndroom) Daarvoor met ze behandeld worden bij een psychiater. Maria mist India en haar eigen therapeute Bindi.

Niet lang daarna wordt ze overgeplaatst naar Deventer waar ze in een Externe Behandel Unit wordt geplaatst. De andere huisgenoten doen niet veel: ze raakt een beetje verliefd op een losertje Pim. In deze periode speelt sterk de vraag of ze tegen de veel oudere Manou een aanklacht zal indienen. Ze moet van de projectleiding meedoen aan een promotiefilmpje over India. Ze moet mooiere dingen vertellen dat die er in werkelijkheid inzitten. Door het zien van de promotiefilm krijgt Maria weer heimwee naar India. Ze wil terug naar Liz en Bindi.

III Opnieuw naar India

In april 2007 is het dan weer zover. Ze vliegt opnieuw naar India. Ze wordt herenigd met Liz en Bindi, maar ze zit nu wel in een veel minder mooi huis en de stad is ook niet zo leuk als Trichy. Ze moet weer lessen geven aan gehandicapte kinderen. Toch verveelt ze zich dood en ze gaat dan haar belevenissen met Manou opschrijven in het boek ***Echte mannen eten geen kaas.*** Ze kan nog niet

vermoeden dat dit een bestseller zou worden. Ze schrijft 106 A4-tjes en heeft het hele verhaal nooit meer helemaal teruggelezen. (beweert ze)

In die periode wordt ze ook aangerand (niet verkracht) door een buurjongen die later door Liz wordt aangepakt. Maar formeel kunnen ze de jongen niets maken, want de Stichting heeft geen werkvergunning. Met Liz gaat Maria weer een weekend naar Trichy wat een veel leukere stad was. Ze hebben het reuze naar hun zin en bovendien gaat het boek naar een uitgever. Als Maria 18 jaar wordt (*daarom is ze Nederland weer ontvlucht: in Nederland kun je als je 18 jaar bent legaal in de prostitutie) krijgt ze 1000 € van haar oma. Van dat geld betaalt ze o.a. een vliegreis voor Dinu van Sri Lanka naar India. Maar de hernieuwde kennismaking wordt een mislukking. Ze is blij dat hij na een week weer ophoepelt. Liz heeft intussen een leuke man gevonden (Azir) Eerst is Maria wat jaloers, maar ze kan het later best met Azir vinden.

Doordat de man in huis is, is Bindi steeds minder aanwezig.

Ze gaat na een half jaar weer terug naar Nederland. Ze gaat meteen weer in de EBU in Deventer. Daar uit Maria heel wat kritiek op het Indiase project, wat de leidinggevenden niet zo leuk vinden.

Een medebewoonster overtreedt steeds de regels voor seksafspraken met mannen (Veronique) Dat levert een flinke ruzie op. Maria is woedend en krijgt een flinke terugval. Ze gaat korte tijd daarna werken als kamermeisje in een hotel en moet daarvoor met de trein reizen. Op het station ziet ze een keer Manou. Ze scheldt meteen op de rotte mentaliteit van de Afrikanen.

"Hij is gewoon een dikke, vieze, pedofiele Afrikaan, die kleine meisjes helemaal kapotmaakt en brainwasht. Een pedofiele seksterrorist." En: "Ik gun hem niet om dood te gaan voor hij beseft wat hij met zijn leven heeft gedaan. Wat een eenzame begrafenis zal die man hebben." (blz. 150)

Maar ze kan hem weerstaan.

Dat is een mooie overwinning. Ze weet dat ze hem voortaan kan afwijzen. In die zin heeft het project toch geholpen.

In november 2008 geeft Maria een overzicht van wat er gebeurd is. Ze is onafhankelijk van Manou. Haar boek is een bestseller geworden. Maar eigenlijk mist ze ook wat spanning in haar leven die ze wel had met Manou. Maar die wil ze toch niet terug. Dat heeft ze wel geleerd in het Indiase project. Over Liz weet ze nog te vertellen dat die getrouwd is en een kindje heeft.

Een bladzijde met dankwoorden aan hen die alles hebben mogelijk gemaakt een tweede boek te schrijven volgt daarna.

Titelverklaring

“Bindi” is de naam van haar hondje in India. Ze gebruikt het hondje als een gesprekspartner (therapeute). De naam Bindi heeft Maria geleend van de aanduiding van de zwarte ronde stip die de Hindoestaanse vrouwen op hun voorhoofd hebben. Op die manier zou je de naam van de hond ook van toepassing kunnen laten zijn op Maria. Ze is als het ware een getekende vrouw door de dingen die ze in het verleden heeft meegemaakt.

Thematiek en interpretatie

In dit non-fictieboek draait alles om het project dat Maria Mosterd moet volgen om onafhankelijk te worden van Manou. Ze moet leren haar eigen grenzen te stellen en een eigen mening te geven. Dat had Manou haar juist proberen af te leren. Ze moest namelijk altijd mannen ter wille te zijn. In het begin van het boek valt dat niet mee, maar wanneer ze de vriendschap van Liz en Bindi ervaart, helpt dat bij het herstelproces. Ook leert ze de jongen Dinu kennen die niet meteen seks wil. Dat valt later wel tegen wanneer ze hem over laat komen, uit Sri Lanka. Maar ze heeft er wel van geleerd. Weer terug in Nederland loopt ze tegen Manou aan, maar ze kan hem weerstaan. Haar in India geschreven boek is een bestseller geworden en mede daardoor heeft ze genoeg kracht en energie gevonden om loverboys in haar leven te weren.

Beoordeling scholieren.com

“Bindi” is geen fictie maar een verslag van de harde werkelijkheid van Maria Mosterd. De criteria van de literatuur moeten dus niet op dit boek worden toegepast. Maria Mosterd vertelt een interessant verhaal. Zeker voor lezers van haar eerste boek, maar dat bevat veel meer spannende elementen dan “Bindi/” In die zin kan het tweede boek van Maria Mosterd wel een beetje tegenvallen. Maar ze blijft eenvoudig te volgen. Aan het einde komt haar echte worde nog een keer expliciet naar boven, wanneer ze het heeft over de “pedo Afrikanen”die ze haat. Ze schrijft veel op in spreektaal en dat zal veel jonge lezers kunnen boeien. Bovendien is er de hoop op de goede afloop.

Met betrekking tot plaatsing op de literatuurlijst voor scholieren kan ik nog opmerken dat dit vooral een zaak lijkt van de docent Nederlands die iemand op school heeft. Niet elke docent vindt het goed dat er een non-fictieboek op de literatuurlijst wordt gezet. Maar het komt ook voor dat docenten dat wel toejuichen omdat ze op het mondeling kunnen en willen vergelijken met fictie (romans) In dat geval zou ik voor havo en vmbo twee punten toekennen. Voor vwo-leerlingen moet dat dan m.i. slechts 1 pt. zijn.

Relevante recensies

In NRC-next verscheen op vrijdag 19 juni 2009 een recensie van Arjen Fortuin die daarin stelt dat het een minder spannend boek is dan het eerst verslag “Echte

mannen...kaas ”

In Bindi draait het om wat er daarna gebeurde en krijg je inzicht in de geleidelijke herwinning van Mosterds onafhankelijkheid. Ze beschrijft hoe ze in India, in een Nederlands internaat en vervolgens opnieuw in India haar zelfrespect terugwint. Dat is een zoeter verhaal dan Echte mannen eten geen kaas. Het niveau van de beroemde voorganger haalt het nieuwe boek dan ook niet. In Bindi gebeurt weinig en je hebt de verschrikkingen uit het eerste boek nodig om te begrijpen hoe angstaanjagend het voor Mosterd is om op het vliegveld ineens haar kwelgeest te zien lopen.

Lees de hele recensie via deze link: <http://www.nrcboeken.nl/recensie/en-dan-die-vieze-snorren>

Over de schrijfster en eerder gepubliceerde werk

Bron: website uitgever

Maria Mosterd (1989) woont in het oosten van het land. Na twee keer zes maanden in India te hebben verbleven om weer zelfvertrouwen en een gevoel van eigenwaarde te krijgen, begint ze nu onder begeleiding van de Hoenderloo Groep aan een nieuw leven.

Flaptekst van “Echte mannen eten geen kaas.”

Tot haar eerste dag op de middelbare school is Maria een heel gewoon meisje van twaalf. Ze woont met haar moeder en haar zus in een stad in het oosten van Nederland, en wil wel wat meer spanning in haar leven. Of stoer zijn, zoals dat groepje jongens dat rondhangt op het parkeerterrein van de school. Hoe zou het zijn als een van die jongens haar vriendje was? Maria's fantasie lijkt werkelijkheid te worden: een van hen, Manou, spreekt haar aan. Wat ze niet weet, is dat Manou een loverboy is.

Zes jaar later schrijft Maria dit bloedstollende verslag van haar jaren met Manou. De jongens die haar haar normale jeugd hebben ontnomen, en die de meeste mensen kennen als ‘loverboys’, waren voor haar pooiers, drugs-, wapen- en mensenhandelaars. Geweld, (groeps)verkrachtingen, handel in meisjes, drugssmokkel: Maria heeft veel meegemaakt en gezien. Ze heeft er een authentiek en onthullend verhaal over geschreven. Openhartig vertelt ze over haar tegenstrijdige gevoelens voor Manou, en haar strijd om aan hem te ontkomen: fysiek, maar vooral mentaal. Wat Maria heeft meegemaakt is schokkend; hoe ze erop terugkijkt is buitengewoon ontroerend.

Bijlage: Interview met Maria Mosterd

In Spits van 3 maart 2009 verscheen een interview met de schrijfster.

Bestsellerschrijfster met writer's block

Met grofweg 160.000 verkochte exemplaren van haar debuut Echte mannen

eten geen kaas kan Maria Mosterd (19), voormalig slachtoffer van een loverboy, zich bestsellerschrijfster noemen. Het vervolg, Bindi, over de periode daarna, belooft weer schokkend te worden. Maar het laat op zich wachten. „Ik heb geen zin meer om te schrijven.”

In de Top 100 van bestverkochte boeken van 2008 prijkt 'Echte mannen eten geen kaas' op de zesde plek. Met haar autobiografische, eerlijke verslag van haar gemiste tienertijd als seksslavin liet Maria Mosterd tientallen literaire, gelaagde boeken ver achter zich. En dat terwijl Mosterd niet eens wist dat het 'manuscript' "vol schrijffouten", dat tot stand kwam na therapeutische schrijfsessies, via haar behandelinstituut bij een uitgever zou belanden. Twee keer ging Mosterd een half jaar naar de Indiase deelstaat Tamil Nadu. Haar tweede boek Bindi gaat over dat project, Valor, voor misbruikte meisjes. Als zestienjarige kon ze in Valor kiezen tussen huiswerk maken (op niveau groep 6 van de basisschool) of schrijven. Ze koos voor het laatste. Half april moet Bindi in de winkels liggen, maar Mosterd heeft de puf niet meer om te schrijven. "Ik zie de verhaallijn niet meer, ik heb het allemaal al zo vaak verteld."

Het zijn kapsones noch sterallures van Mosterd, een vreemde eend in het schrijverswereldje. Het leukste wat ze sinds haar doorbraak een jaar geleden meemaakte? "Dat mijn broertjes mee mochten naar een tv-show van Paul de Leeuw. Ze zijn grote fans, na de uitzending mochten ze hem ontmoeten."

In het afgelopen jaar heeft Mosterd een metamorfose ondergaan. Ze kijkt met grote ogen naar een artikel in de Spits

van een jaar geleden. Bij dat interview keek ze voor elk antwoord steeds ter goedkeuring naar haar hulpverlener. "Toen was ik nog heel onzeker, en helemaal into make-up." Van hulpverlening heeft Mosterd zich inmiddels helemaal afgekeerd.

Was haar debuut een niets verbloemende schets van haar ruwe tienerbestaan, Bindi wordt een nietsontziend verslag van Valor, het eind 2007 geflopte prestigeproject van de Hoenderloo Groep. De organisatie voor jeugdzorg is ook wel bekend van het omstreden resocialisatie-instituut Glen Mills. In de Indiase deelstaat Tamil Nadu zouden de 32 meisjes veilig zijn voor hun loverboys, maar ze werden daar juist opnieuw slachtoffer. "Vanaf de eerste dag ging het fout."

De conclusie van de Inspectie Jeugdzorg dat er in India vijf 'seksuele incidenten' waren, lacht Mosterd weg. Van de tientallen meiden die ze er meemaakte "zijn er maar drie niet verkracht of aangerand. Eén meisje werd er zwanger. Afgezien van die drie is de rest gaan zwerven of staat nu achter de ramen." De conservatieve Tamils waren niet klaar voor de westerse meisjes, concludeert Mosterd wrang. "Ze kennen westerse vrouwen alleen uit videoclippen waarin ze halfnaakt dansen. Ze kijken stiekem pornofilmpjes op internet, ook met westerse vrouwen. En de meiden in Valor wilden aandacht

van de mannen. Dat waren ze gewend."

Al is Bindi volgens Mosterd geen afrekening ("Ik schrijf gewoon hoe het was"), naast Valor krijgt ook het hulpverlenerswereldje een flinke veeg uit de pan van de tiener. "Als je een dag chagrijnig bent, wordt meteen de conclusie getrokken dat je depressief bent en in therapie moet." Valor zat ze naar eigen zeggen uit "met veel geduld. Ik heb er niets aan gehad. Het was één groot toneelspel." Op de Hoenderloo Groep is ze nog boos. Mosterd herinnert zich een taart met daarop de tekst 'Hoera, de 4000ste jongere'. "Dat vond ik echt vreselijk. Hoe kun je nou vieren dat er weer een jongere met problemen binnen wordt gebracht? Zelf was ik nummer 6 in de computer. Ik had niet eens een naam."

Met de anonimiteit is het nu wel voorbij. Van privébezit is Mosterd nu publiek bezit geworden, zo voelt het af en toe. "Vreemden die ineens ontzettend aardig doen. En ik ben ineens het boegbeeld van alle meiden uit het circuit. Maar als ik dat boek niet geschreven had, zou ik zonder diploma een kamermeisje zijn geworden. Soms denken mensen dat ze tegen een oud wijf praten, maar ergens ben ik blijven haken op 12, en die tijd moet ik inhalen." Na Bindi zou ze nog meer over haarzelf kunnen schrijven, maar als Maria Mosterd blijft schrijven, dan liever fictie. "Ik heb al een paar kinderboeken geschreven, over een kip, een kikker, een egel en een slang. Kansloze verhalen, maar wel grappig." Eerst nog wat inhaalslagen in haar privéleven maken. Ze heeft al een vriendje, een goede jongen, zegt ze. "Maar toch vertrouw ik hem niet. Mijn moeder ook niet. Dat weten ze allebei."